

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

PL. ÚS 47/2015-15

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 28. októbra 2015 v pléne zloženom z predsedníčky Ivetty Macejkovej a zo sudcov Jany Baricovej, Petra Brňáka, Lubomíra Dobríka, Ľudmily Gajdošíkovej (sudkyňa spravodajkyňa), Sergeja Kohuta, Milana Ľalíka, Lajosa Mészároša, Marianny Mochnáčovej, Ladislava Orosza a Rudolfa Tkáčika predbežne prerokoval návrh skupiny 30 poslancov Národnej rady Slovenskej republiky, zastúpených advokátom Mgr. Andrejom Gunárom, Advokátska kancelária Gunar Legal a Partners, s. r. o., Panenská 6, Bratislava, na začatie konania podľa čl. 125 ods. 1 písm. a) Ústavy Slovenskej republiky o súlade čl. IV bodu 3 § 47a ods. 1 slov „Správca dane môže počas daňovej kontroly vyhotoviť čiastkový protokol, ak“ zákona č. 218/2014 Z. z., ktorým sa mení a dopĺňa zákon č. 222/2004 Z. z. o dani z pridanej hodnoty v znení neskorších predpisov a ktorým sa menia a dopĺňajú niektoré zákony, s čl. 35 ods. 1 v spojení s čl. 1 ods. 1, čl. 2 ods. 2 a s čl. 13 ods. 4 Ústavy Slovenskej republiky a takto

r o z h o d o l :

Návrh skupiny 30 poslancov Národnej rady Slovenskej republiky **o d m i e t a** pre nesplnenie zákonom predpísaných náležitostí.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bol 24. septembra 2014 doručený návrh skupiny 30 poslancov Národnej rady Slovenskej republiky (ďalej aj „navrhovatelia“), zastúpených advokátom Mgr. Andrejom Gunárom, Advokátska kancelária Gunar Legal a Partners, s. r. o., Panenská 6, Bratislava, na začatie konania podľa čl. 125 ods. 1 písm. a) Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) o súlade čl. IV bodu 3 § 47a ods. 1 slov „Správca dane môže počas daňovej kontroly vyhotoviť čiastkový protokol, ak“ zákona č. 218/2014 Z. z., ktorým sa mení a dopĺňa zákon č. 222/2004 Z. z. o dani z pridanej hodnoty v znení neskorších predpisov a ktorým sa menia a dopĺňajú niektoré zákony (ďalej len „zákon č. 218/2014 Z. z.“), s čl. 35 ods. 1 v spojení s čl. 1 ods. 1, čl. 2 ods. 2 a s čl. 13 ods. 4 ústavy.

Navrhovatelia vo svojom návrhu uvádzajú:

«Národná rada Slovenskej republiky schválila dňa 8. júla 2014 zákon č. 218/2014 Z. z. ktorým sa mení a dopĺňa zákon č. 222/2004 Z. z. o dani z pridanej hodnoty v znení neskorších predpisov a ktorým sa menia a dopĺňajú niektoré zákony (ďalej len „zákon“). Súčasťou schváleného návrhu je aj čl. IV zákona, ktorého obsahom je zmena zákona č. 563/2009 Z. z. o správe daní (daňový poriadok) v znení neskorších predpisov. Bod 3 v čl. IV zákona zavádza nový § 47a, ktorý obsahuje ustanovenia o novom inštitúte, tzv. „čiastkový protokol“. Čiastkový protokol sa zavádza ako nový inštitút v súvislosti s vykonávaním daňovej kontroly pri uplatnení nadmerného odpočtu dane z pridanej hodnoty (DPH). Vláda tak reagovala na fakt, že pri daňovej kontrole zadržáva kontrolný subjekt kontrolovanému subjektu v mnohých prípadoch veľké finančné prostriedky, čo im (kontrolovaným subjektom) vytvára obrovské ťažkosti pri ich podnikaní, na čo sa títo podnikatelia začali hromadne sťažovať. Daňová kontrola totiž, podľa príslušných ustanovení, môže trvať rok, pričom rok zadržievania finančných prostriedkov môže byť v individuálnych prípadoch až likvidačné (pozn.: ročná lehota neplynie, pokiaľ je kontrola prerušená. Na základe poslaneckého prieskumu bolo zistené, že niektoré takéto kontroly trvajú aj niekoľko rokov, sú poznatky aj o 6 rokov trvajúcej kontrole v súvislosti s DPH).

Na základe tejto situácie preto zákonodarca schválil „ústupok“, podľa ktorého môže správca dane počas kontroly vydať čiastkový protokol a vrátiť tak kontrolovanému subjektu časť zadržovaných peňazí. Problémom však je dikcia ustanovenia, ktorá je podľa navrhovateľov v rozpore s uvedenými ustanoveniami Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústavy“).

Podľa čl. IV bod 3 schváleného zákona:

„§ 47a Čiastkový protokol

Správca dane môže počas daňovej kontroly vyhotoviť čiastkový protokol, ak

a) kontrolovaný daňový subjekt nie je zverejnený v zozname platiteľov dane z pridanej hodnoty podľa § 52 ods. 6 alebo

b) sa daňová kontrola nevykonáva na základe požiadania orgánov činných v trestnom konaní.

Na obsah čiastkového protokolu sa vzťahuje § 47 primerane.

Doručením čiastkového protokolu daňovému subjektu nie je ukončená daňová kontrola“.

Za napadnuté ustanovenia považujeme Čl. IV (zmena a doplnenie zákona č. 563/2009 Z. z. o správe daní (daňový poriadok) v znení neskorších predpisov), bod 3, § 47a ods. 1 úvodnú vetu „Správca dane môže počas daňovej kontroly vyhotoviť čiastkový protokol, ak“.»

Svoj návrh navrhovateľa odôvodňujú takto:

«Nie je spochybniteľné, že daňový úrad ako správca dane z pridanej hodnoty (podľa príslušných ustanovení daňových predpisov) je orgánom štátu. Nie je teda spochybniteľné, že správca dane v tomto prípade je viazaný čl. 2 ods. 2 ústavy a tiež zákonné ustanovenia, ktoré majú upravovať jeho konanie, musia napĺňať dikciu článku 1 ods. 1 ústavy.

Je bez akejkoľvek pochybnosti, že subjekty dane z pridanej hodnoty, teda podnikateľské subjekty, ktoré si uplatňujú nadmerné odpočty dane z pridanej hodnoty, sú regulovanými subjektmi, ktoré ale podliehajú ústavnej ochrane proti prípadnej svojvôli orgánov štátu a podliehajú ochrane ich práv, ktoré nesmú byť obmedzené nad mieru

nevyhnutnú nad dosiahnutie deklarovaného cieľa, v tomto prípade vykonania daňovej kontroly.

Podľa príslušných ustanovení daňového poriadku (§ 44 a nasl.) je možné vykonať daňovú kontrolu u subjektu, ktorý si uplatní nadmerný odpočet dane z pridanej hodnoty. Podľa § 46 ods. 10 daňového poriadku je doba trvania daňovej kontroly najviac jeden rok. Pri vykonávaní tohto druhu kontroly je suma, ktorú si podnikateľský subjekt žiada vyplatiť späť, zadržovaná daňovým úradom (správcom dane). Tento fakt spôsobuje veľakrát také zaťaženie podnikateľov, ktoré spôsobuje vážne problémy pri vykonávaní ďalšej podnikateľskej činnosti. Pri ich preklení je podnikateľ častokrát nútený vykryť tento peňažný výpadok tak, že si vezme krátkodobý úver, kontokorentný úver a pod. Tento postup však zvyšuje výdavky podnikateľa, ktoré priamo nesúvisia s činnosťou podnikateľa, ide o výdavky za krátkodobé úvery, ktoré patria medzi najdrahšie a ktoré si nemôže každý z podnikateľov, vzhľadom na ich konkrétnu ekonomickú situáciu, dovoliť. Na základe toho preto prišiel zákonodarca s inštitútom „čiasťkového protokolu“, na základe ktorého má byť možné počas konania daňovej kontroly vrátiť aspoň časť zadržovaných peňažných prostriedkov.

Keďže, ako je uvedené vyššie, ide o záležitosť, ktorou sa má vrátiť aspoň časť zadržovaných peňazí podnikateľa, čo je samo o sebe vážnym zásahom do podnikateľského – ekonomického života podnikateľského subjektu (pričom ale opodstatnenosť daňovej kontroly ako legitímneho nástroja štátu nespochybňujeme), máme za to, že pravidlá, ktoré tu nastavil zákonodarca, sú nedostatočné. Tieto pravidlá neumožňujú žiadnu predvídateľnosť kontrolovaného subjektu v tom ohľade, ako bude postupovať správca dane (daňový úrad), neumožňuje predvídať, v akom časovom horizonte bude takto postupovať, aký ďalší svoj postup má zvoliť, v závislosti od času a vykonania takéhoto postupu a či vôbec, keďže zákon o tomto postupe hovorí len ako o možnosti zo strany daňového úradu. Tieto pravidlá nie sú v súlade s čl. 1 ods. 1 v spojitosti s čl. 2 ods. 2 ústavy.

Naopak, správca dane na základe zákona postupuje v duchu prezumpcie viny (zadrží peniaze podnikateľa) a zároveň o dĺžke zadržovania týchto peňazí rozhoduje na základe vlastného konania/nekonania, pričom o objektívnej potrebe dĺžky času pri

zadržiavanie týchto peňazí je ťažko povedať čokoľvek; vždy záleží len na správcovi dane. V prípade, že ide o takýto zásah do procesu samotného podnikania, kedy podnikateľ tieto peňažné prostriedky objektívne potrebuje pre svoju ďalšiu (úspešnú) činnosť, mal by správca dane ako orgán štátu v každej fáze konania kontroly skúmať, či je ešte stále potrebné peňažné prostriedky zadržiavať, resp. konať tak, aby zásah do práva na podnikanie (a zdržiavanie peňažných prostriedkov potrebných na podnikanie takýmto zásahom určite je) trvalo len čo najnevyhnutnejší čas. Na to, aby boli všetky tieto podmienky naplnené, je potrebné v zákone stanoviť presné pravidlá postupu správcu dane voči podnikateľovi, vrátane jeho jednotlivých procesných krokov a lehôt, kedy je možné potrebné jednotlivé procesné úkony vykonať. Len na základe takýchto presne stanovených pravidiel je totiž možné zo strany regulovaného/kontrolovaného subjektu predpokladať očakávané následky, ktoré takéto konanie štátneho orgánu budú mať. Regulovaný/kontrolovaný subjekt tak bude môcť v danej situácii predvídať postup a rozhodnutie orgánu štátnej moci. Bude môcť tak byť naplnený čl. 1 ods. 1 ústavy a teda niektoré dôležité atribúty právnej istoty a tým právneho štátu, ktoré sú uvedené vyššie. Bude tak môcť byť aj naplnený čl. 2 ods. 2, kedy štátny orgán bude konať striktné v rozsahu a spôsobom, ktorý ustanoví zákon...

Pokiaľ však zákon stanovuje, že čiastkový protokol pri daňovej kontrole vydať môže, čo nezakladá žiadnu právnu istotu, ako bude postupované, či vôbec bude v tomto zmysle pri konkrétnej daňovej kontrole postupované, v akej lehote a pod. Nemôže to ani založiť dôveru v subjektov v rozhodovanie orgánov verejnej moci a v právny poriadok ako taký, keďže samotné predpisy sú nejednoznačné.

Napadnuté ustanovenie zákona... vytvára priestor pre svojvoľnú a účelovú interpretáciu, nie je z neho jasné, či správca dane konať má alebo nemá, skrátka, je v priamom rozpore s čl. 1 ods. 1 ústavy...

V súvislosti s nejednoznačným napadnutým ustanovením zákona ešte chceme upriamiť pozornosť na stav, ktorý navodzuje dikcia ustanovenia „môže“, čo navádza na nejednoznačný výklad, ako aj použitie napadnutého ustanovenia zákona...

Jasným a jednoznačným ustanovením by napadnuté ustanovenie zákona bolo vtedy, pokiaľ by jasne stanovovalo povinnosť správcu dane vydať čiastkový protokol, lehotu,

do ktorej musí takýto čiastkový protokol od začatia kontroly vydať a následky spojené s vydaním čiastkového protokolu (vrátenie sumy – časti sumy zo zadržovaných peňazí alebo ich nevrátenie a pokračovanie kontroly vzhľadom na doterajšie nálezy)...

Na základe vykonanej argumentácie máme za to, že napadnuté ustanovenia zákona svojou nejednoznačnosťou neumožňujú regulovaným/kontrolovaným subjektom predvídať svoju právnu situáciu, neumožňujú predvídať procesné právne úkony správcu dane voči týmto subjektom, vystavujú ich právnej neistote, čo môže viesť až k poškodeniu týchto subjektov. Z týchto dôvodov napadnuté ustanovenie zákona nie je v súlade s čl. 1 ods. 1 ústavy (prvá veta) a v spojitosti s tým ani s čl. 2 ods. 2 ústavy.»

Na podporu svojho návrhu uvádzajú tieto ústavnoprávne argumenty:

«Ako navrhovatelia tohto podania chápeme cieľ, ktorý sa zákonodarca snaží dosiahnuť. Ide mu o to, že počas prebiehajúcej daňovej kontroly (podrobnosti viď vyššie) chce umožniť, v závislosti od (čiastkového, resp. medzitýmneho) nálezu správcu dane, vrátiť daňovému subjektu časť zadržavanej sumy. Toto však zákonodarca robí nejasne, nezrozumiteľne, spôsobom, ktorý umožňuje viacero výkladov týkajúcich sa konania/nekonania správcu dane. Konanie, resp. nekonanie správcu dane v takomto prípade nemôže byť ponechané na svojvôli správcu dane tak, ako to momentálne ustanovuje zákon v napadnutých ustanoveniach. Môže sa tak stať to, že nebude naplnený cieľ, ktorý danou úpravou sleduje zákonodarca. Preto je možno konštatovať, že ním zvolený nástroj (svojvoľná možnosť správcu dane vydať čiastkový protokol a tým potenciálne vrátiť časť zadržavanej sumy) sa míňa účinku a nebude použitý všade tam, kde by použitý byť mohol a mal.

Máme za to, že zákonodarcom použitý prostriedok by mal viesť k naplneniu stanoveného cieľa a tento prostriedok nenapĺňa princíp proporcionality nielen vtedy, ak svojou úpravou ide ďalej, než je stanovený cieľ a svojimi obmedzeniami zbytočne obmedzuje regulované subjekty, ale aj vtedy, ak je tento prostriedok nedostatočný, nie je formulovaný jasne, nie je zrejmé, že bude použitý vždy, kedy by použitý byť mal a nedôjde tak k dosiahnutiu stanoveného cieľa. Účelom zavedenia takéhoto prostriedku do právneho poriadku je ochrana kontrolovaného subjektu (podnikateľa) pred zbytočným predlžovaním

zadržiavania peňažných prostriedkov tým, že aspoň časť z nich, po negatívnom náleze daňovej kontroly, je mu vrátená. Formulácia napadnutého ustanovenia zákona však k tomuto nevedie.

... ústavne chránenými hodnotami je aj to, aby zásah do práv a slobôd trval len po nevyhnutne dlhý čas a jeho intenzita (tohto zásahu) neprekračovala mieru potrebnú na dosiahnutie cieľa. Preto nástroj, ktorý má zjemňovať takýto zásah (zadržiavanie peňažných prostriedkov podnikateľa počas trvania daňovej kontroly), musí byť primeraný tomuto cieľu a použiteľný tak, aby umožnil napĺňať tieto ústavne zakotvené zásady – naopak, nesmie byť jeho použitie závislé od svojvôle správcu dane.

Pri svojvoľnom použití tohto nástroja, resp. jeho nepoužití – závisí od svojvôle správcu dane – môže dôjsť k až k fatálnym následkom na podnikateľa. V prípade, že je jasne stanovené pravidlo použitia inštitútu čiastkového protokolu, teda podnikateľ vie predvídať, kedy sa dozvie aspoň čiastočný výsledok kontroly a z toho odvodené informácie, či mu budú vrátené peniaze, v akej výške, alebo či mu peniaze vrátené nebudú, je aj jeho rozhodovacia pozícia úplne iná. Vie totiž, či je potrebné získať peňažné zdroje inde, napríklad z úverových zdrojov, v akej výške, pri akých nákladoch, alebo naopak, že to potrebné nie je. Pri zbytočnom čakaní sa môže stať, že chýbajúce prostriedky mu znemožnia nakúpiť potrebný tovar, resp. iné vstupy potrebné pri jeho podnikateľskej činnosti, čo môže výrazne ovplyvniť jeho podnikateľskú činnosť samotnú, dosiahnutie alebo udržanie zisku, cash-flow, zamestnanosť, skladové zásoby, schopnosť splácať svoje záväzky atď.

Okrem toho môže nastať situácia, že selektívnym, svojvoľným použitím napadnutých ustanovení zákona môže dôjsť k cielenému poškodzovaniu (poškodeniu) konkrétnych podnikateľských subjektov, ich znevýhodnením na trhu a naopak, iné podnikateľské subjekty môžu takto získať konkurenčnú výhodu, ktorú by za iných okolností nezískali.

... nejednoznačné napadnuté ustanovenie zákona môže výrazne ovplyvniť právo na podnikanie, ktoré nie je len právom stať sa podnikateľom a vykonávať podnikateľskú činnosť, ale aj byť pri tejto činnosti nerušený nad mieru potrebnú a odôvodnenú, akceptovanú verejným záujmom (daňová kontrola takým záujmom je), pričom však takéto rušenie musí mať svoje jasné pravidlá. V opačnom prípade dochádza k zásahu do práva

subjektu na podnikanie, pričom tento zásah sa deje na základe svojvôle orgánu štátu, čo je neprípustné. Ak má zásah do slobody podnikania objektívny charakter, potom uvoľnenie tohto zásahu musí mať taký istý charakter, zákon nesmie umožňovať stav, kedy jeden podnikateľský subjekt bude spod tohto zásahu aspoň čiastočne oslobodený, pričom inému toto umožnené nebude, bez objektívneho dôvodu...

Napadnuté ustanovenia zákona nie sú v súlade s princípom proporcionality, nakoľko nezaručujú, že cieľ, ktorý majú dosiahnuť, aj dosiahnutý bude (čl. 13 ods. 4 ústavy). Použitie týchto ustanovení je ponechané na svojvôli správcu dane, pričom tak nie je zaručené, že bude účinok tohto zákonného nástroja bude môcť zasiahnuť všetky relevantné subjekty, ktorých sa daná situácia týka. Zároveň tak je porušená sloboda podnikania podľa čl. 35 ods. 1 ústavy, pretože dĺžka a intenzita obmedzenia podnikateľa nakladať so svojimi peňažnými prostriedkami nie je u každého v relevantnej situácii skúmaná rovnako, ale len na základe svojvôle správcu dane. Takéto konanie môže vážne negatívne ovplyvniť, až poškodiť podnikateľské subjekty...»

S poukázaním na uvedené skutočnosti navrhovatelia navrhujú, aby ústavný súd nálezom takto rozhodol:

«Ustanovenia čl. IV, bod 3, § 47a ods. 1 slová „Správca dane môže počas daňovej kontroly vyhotoviť čiastkový protokol, ak“ zákona č. 218/2014 Z. z. ktorým sa mení a dopĺňa zákon č. 222/2004 Z. z. o dani z pridanej hodnoty v znení neskorších predpisov a ktorým sa menia a dopĺňajú niektoré zákony nie sú v súlade s

l. 35 ods. 1 v spojitosti s čl. 1 ods. 1, čl. 2 ods. 2 a s čl. 13 ods. 4 Ústavy Slovenskej republiky.»

V súlade s § 26 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) navrhovatelia zároveň žiadajú ústavný súd, aby sa vzhľadom na veľký počet dotknutých subjektov a na ich hospodársku situáciu zaoberal touto vecou prednostne a považoval ju za naliehavú.

Vzhľadom na to, že napadnuté ustanovenia nadobúdajú účinnosť 1. júla 2015, nežiadajú pozastavenie ich účinnosti.

II.

Podľa čl. 125 ods. 1 písm. a) ústavy ústavný súd rozhoduje o súlade zákonov s ústavou.

Podľa § 37 ods. 1 zákona o ústavnom súde ak osoby uvedené v § 18 ods. 1 písm. a) až f) dospejú k názoru, že právny predpis nižšej právnej sily nie je v súlade s právnym predpisom vyššej právnej sily, môžu podať ústavnému súdu návrh na začatie konania.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona o ústavnom súde v zásade každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Z citovaného čl. 125 ods. 1 písm. a) ústavy vyplýva, že je v právomoci ústavného súdu preskúmavať súlad zákonov s ústavou.

Okruh aktívne legitimovaných osôb na podanie návrhu na začatie konania o súlade právnych predpisov v nadväznosti na čl. 130 ods. 1 ústavy ustanovuje § 18 ods. 1 písm. a) až f) zákona o ústavnom súde.

Ústavný súd konštatuje, že návrh podala skupina 30 poslancov Národnej rady Slovenskej republiky ako oprávnená osoba podľa čl. 130 ods. 1 písm. a) ústavy v spojení s § 18 ods. 1 písm. a) a § 37 ods. 1 zákona o ústavnom súde.

Podľa § 20 ods. 1 zákona o ústavnom súde návrh na začatie konania sa ústavnému súdu podáva písomne. Návrh musí obsahovať, akej veci sa týka, kto ho podáva, prípadne proti komu návrh smeruje, akého rozhodnutia sa navrhovateľ domáha, odôvodnenie návrhu a navrhované dôkazy. Návrh musí podpísať navrhovateľ (navrhovatelia) alebo jeho (ich) zástupca.

Podľa § 37 ods. 3 zákona o ústavnom súde návrh na začatie konania okrem všeobecných náležitostí uvedených v § 20 musí obsahovať

a) označenie predpisu, ktorého nesúlad s právnym predpisom vyššej právnej sily sa namieta, s vyjadrením, či navrhovateľ napáda predpis v celom rozsahu alebo v jeho časti, prípadne v jednotlivom ustanovení,

b) označenie predpisu vyššej právnej sily, jeho časť alebo jednotlivé ustanovenie alebo označenie medzinárodnej zmluvy, jej časti, alebo jednotlivého ustanovenia, s ktorým napadnutý predpis nie je v súlade.

Podľa § 20 ods. 3 zákona o ústavnom súde je ústavný súd viazaný návrhom na začatie konania okrem prípadov výslovne uvedených v tomto zákone.

Podľa § 25 ods. 1 zákona o ústavnom súde ústavný súd každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak.

Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Podľa čl. 1 ods. 1 ústavy Slovenská republika je zvrchovaný, demokratický a právny štát. Neviaže sa na nijakú ideológiu ani náboženstvo.

Podľa čl. 2 ods. 2 ústavy štátne orgány môžu konať iba na základe ústavy, v jej medziach a v rozsahu a spôsobom, ktorý ustanoví zákon.

Podľa čl. 13 ods. 4 ústavy pri obmedzovaní základných práv a slobôd sa musí dbať na ich podstatu a zmysel. Takéto obmedzenia sa môžu použiť len na ustanovený cieľ.

Podľa čl. 35 ods. 1 ústavy každý má právo na slobodnú voľbu povolania a prípravu naň, ako aj právo podnikáť a uskutočňovať inú zárobkovú činnosť.

III.

Ústavný súd návrh navrhovateľov predbežne prerokoval na neverejnom zasadnutí pléna ústavného súdu podľa § 25 ods. 1 zákona o ústavnom súde.

Pri predbežnom prerokovaní ústavný súd skúmal, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia prijatiu návrhov na začatie konania na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže

ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

V rámci predbežného prerokovania ústavný súd zistil, že návrh navrhovateľov nespĺňa zákonom predpísané náležitosti ustanovené pre odôvodnenie návrhu na začatie konania, ktoré by spĺňali ústavno-právne požiadavky (m. m. PL. ÚS 9/2012, PL. ÚS 1/2014, PL. ÚS 7/2014, PL. ÚS 32/2015, PL. ÚS 34/2015).

Podľa názoru ústavného súdu navrhovaný petit [rozhodnutie o nesúlade uvádzacej vety § 47a ods. 1 zákona č. 218/2014 Z. z. textu „Správca dane môže počas daňovej kontroly vyhotoviť čiastkový protokol, ak“ (ďalej aj „napadnutý text“) s označenými článkami ústavy] sám osebe nesignalizuje možnosť vyslovenia jeho nesúlady s označenými článkami ústavy. Odôvodnenie návrhu predloženého navrhovateľmi nekorešponduje a nijako nesúvisí s napadnutým textom, čo vedie ústavný súd k záveru, že napadnutý text ako nesúladný s označenými článkami ústavy nie je nijako odôvodnený.

Ústavný súd predovšetkým poukazuje na to, že každý návrh na začatie konania pred ústavným súdom musí bez výnimky spĺňať všeobecné náležitosti, ktoré sa týkajú formy a obsahu návrhu na začatie konania pred ústavným súdom. Pokiaľ ide o obsahové náležitosti, v zmysle § 20 ods. 1 zákona o ústavnom súde, každý návrh na začatie konania pred ústavným súdom musí obsahovať, akej veci sa týka (1), kto ho podáva (2), prípadne proti komu návrh smeruje, akého rozhodnutia sa navrhovateľ domáha(3), odôvodnenie návrhu (4) a navrhované dôkazy (5).

Z § 20 ods. 1 zákona o ústavnom súde tak bez akýchkoľvek pochybností vyplýva, že odôvodnenie každého návrhu na začatie konania pred ústavným súdom (vrátane odôvodnenia návrhu na začatie konania o súlade právnych predpisov) je neoddeliteľnou súčasťou samotného návrhu na začatie konania pred ústavným súdom, a teda musí byť obsiahnuté v samotnom návrhu na začatie konania pred ústavným súdom. Zákon o ústavnom súde teda vôbec nepripúšťa, aby za odôvodnenie návrhu na začatie konania

pred ústavným súdom bolo považované čokoľvek iné, než odôvodnenie obsiahnuté priamo v samotnom návrhu na začatie konania pred ústavným súdom.

Z uvedeného tak bez akýchkoľvek pochybností vyplýva, že v zmysle § 20 ods. 1 zákona o ústavnom súde navrhovatelia nedisponujú možnosťou žiadať ústavný súd o to, aby s poukazom na § 20 ods. 3 zákona o ústavnom súde za odôvodnenie návrhu bolo považované odôvodnenie, ktoré je súčasťou návrhu, ktoré s napadnutým textom nijako nesúvisí.

Ústavný súd, majúc na zreteli uvedené skutočnosti, pri predbežnom prerokovaní podľa § 25 ods. 1 zákona o ústavnom súde dospel k záveru, vzhľadom na nesúlad znenia petitu s odôvodnením, že návrh navrhovateľov na začatie konania o súlade právnych predpisov neobsahuje odôvodnenie, ktoré by spĺňalo dostatočné ústavno-právne požiadavky (m. m. PL. ÚS 9/2012, PL. ÚS 1/2014, PL. ÚS 7/2014, PL. ÚS 32/2015, PL. ÚS 34/2015), a preto návrh navrhovateľov odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde z dôvodu nesplnenia zákonom predpísaných náležitostí.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 28. októbra 2015